

vil man jo her ikke kunne vente, at der vil finde nogen udtømmende Discussion Sted. Jeg vilde ansee det for tidsspildende, om man nu vilde indlade sig paa en egentlig Debat om Sagen; mig er det kun om at gjøre at vise Thinget, at det er muligt, at Theatret kan gaae sin uforstyrrede Gang, selv om man vedtager det Forslag, der her er stillet under Nr. 18. Hvad Forslaget under Nr. 19 angaaer, da forekommer det mig, at det i Virkeligheden kun vilde blive en ubetydelig Besparelse, der vilde fremkomme deraf; thi naar man fritager Theatret for Afdrag paa dets Byggegjæld til Sorø Academi, er det dog kun indirecte, at dette Beløb bespares for Statskassen, og jeg seer egentlig ikke, hvorfor man ikke ligesaa godt kunde tage disse Penge directe af Statskassen som af Sorø Academis Midler, altsaa indirecte af Statskassen. Jeg seer imidlertid, at der foreligger et Underændringsforslag om at lade den Sætning gaae ud af Forslaget: „Theatret fritages i dette Aar for Afdrag paa sin Byggegjæld til Sorø Academi“, og dette vil jeg stemme for. Forsaavidt mit Forslag under Nr. 18 skulde blive forkastet, men derimod den Sætning, som jeg nu oplæste, forsvinde, vil jeg som et Nødmiddel stemme for Forslaget under Nr. 19. — Jeg har ogsaa været med til at stille Forslaget under Nr. 24. Jeg skal her ikke søge at reise nogen egentlig Debat herom; det er ikke saa længe siden, at der var en meget udførlig Forhandling om denne Sag her i Salen. Men jo mere jeg har tænkt over den, desto mere forekommer det mig at være uhensigtsmæssigt at gaae ind paa denne Bevilling; og jeg frygter for, at den i det Hele taget vil komme til at forrykke Forholdet for de nu tilværende Skoler. Det forekommer mig, at man nu helst maa lade dette Forhold udvikle sig i nogen Tid efter de hidtil gjældende Regler med den Understøttelse og den Understøttelsesmaade, som hidtil har været Tilfældet, og da afvente, at det klarer sig noget mere, hvad der egentlig er at gjøre fra Statens Side med Hensyn til at lede Sagen i det rigtige Spor, og forøvrigt støtte

den Bestræbelse, som i Folket selv frivillig har reist sig for at tilvejebringe en bedre Oplysning for dets store Masse. Naar noget Saadant kommer frem, er der Ingen, der med større Eyst skal stemme for Forholdsregler i saa Henseende end jeg; men det, der her foreligger, anseer jeg for at være en mindre heldig Understøttelsesmaade. Jeg erindrer heller ikke, at Cultusministeren har yttret sig gunstigt derom, og dette er dog ogsaa en Ting, der ikke har saa ringe Betydning med Hensyn til Bevillinger af denne Art, som han ikke har søgt, men som ere fremkomne ved Initiativ fra Thingets Side. Til disse Ord skal jeg indskrænke mig.

Søgsbro: Jeg skal ligesaa lidt som de foregaaende ærede Talere indlade mig nærmere paa Theatrets hele Stilling til Staten. Der vil jo formodentlig snart foreligge en anden Leilighed, hvor dette kan skee mere udtømmende end her. Jeg skal indskrænke mig til ganske kort at begrunde de Underændringsforslag, som jeg tilligemed 3 andre ærede Medlemmer af det Udvalg, der er nedsat til at behandle det forelagte Lovudkast om Theatrets oeconomicke Forhold, have tilladt os at stille. De angaae Udvalgets Fleertals Forslag under Nr. 19, som jo gaaer ud paa, at Ordene: „Tillæg efter Sædomsforvning . . . indtil 15,000 Rd.“ udgaae. Dette Forslag er en gammel Bekjendt, idet det næsten hvert Aar har været stillet, lige siden Loven af 19de Februar 1861 udkom. Det hedder nemlig i denne Lov, at Sædtillæget ogsaa skal anvendes paa de ved Theatret ansatte Embedsmænd, men udredes af Theatrets Reservecfond, og kun, forsaavidt fornødent gjøres, kunne Kongerigets Finantser tilflyde et Beløb af indtil 15,000 Rd., men alene for Finantsaaret 1861—62. Altsaa har den lovgivende Magt dengang kun tilfugt Tilløb for eet Aar, men haabet, at Theatret, naar det fik et Aars Henstand, kunde indrette sig saaledes, at Beløbet kunde tages af Theatrets egne Midler. Dette er imidlertid ingenfind skeet, Folkethinget har hidtil hvert Aar med Undtagelse af et enkelt, hvor det ingen